

Fekete macska

Ez a történet nem költés, hanem igaz.

— Hová, hová, Hubert? — állítottam Havicskének, utána ré-
szóatosan keresztül ógított a viszonylag néptelen dal lényejemen.

— Nicsak, egy járókélő! — rikkantotta. Hőgőhöz közelített. Egy
sárga kapucnyú rántottam Havicskére. Végre kiszédhettem belőle,
minek cikázik erre-felre a vizsgaidőszak derekán.

— Já, hogy látlak Averon! Adj költsön egy százast, aztán bú-
jjasz el! Űldöz a... lakótársam! — vágott megkezdetlen mondan-
talómba.

— Melyik lakótársad?

(Még nem volt mindég, Havicske tágas lakásban élt egy ma-
gas és mélyepítő, egy orvosná, meg a Linda névre hallgató bernáthe-
gyi társaságban. Amennyiben az utóbbi elől menekül, a részvétnyil-
vánítás a legtöbb, amit tehetek érte.)

— Bizonyos Citella, nőnemű évfolyamtársam. Őt még nem ismer-
ted.

Nocsak, Havicske kedveskedte magát — gondoltam, fennhangon
pedig ezt kérdeztem:

— Hogyan futottatok össze... Űldöz sőtje?

Betuskolt a közeli csehóba, jelezve, hogy tödbet kíván mondani,
három mondatnál.

— Hét nappal ezelőtt sehogysem haladtam az anyaggal, felkeres-
tem Citellát meg a barátját. Kezdetnek elmagyarázták, mi a kü-
lönbség a sacro-lumbális vertebra és a rúdialis kocsilócs között.

— Mi?

— Egyik az ok, másik az okozat. Hogy ezek a nők mitet meg-
tanulnak, Averon! Látnod kellett volna Citellát, amint hosszú álmos
szempilláit leereszti, aztán rám villog. A vértőlulás kerülgetett.

— Most addig rohanaz, amíg elmúlik?

— Várj! Bebizonyosodott, annyit értek az anatómiához, amennyi
a középiskolában géptanból ragadt rám, muszáj volt fokozni a tem-
pót. Citella hívott, tanuljunk együtt, a barátja úgyis haza készülő-
dik. Az első szóra fogkeféstől hozzá költöztem. A házini élelme
pikkelt rám, csak úgy tűnt el, ha beültetheti kezét a macská-
ját. Az a buta állat örökösén macerált. A fülcimpáimhoz dörgölte a
farkát, meg ilyesmi. Anyira felidegesített, hogy besuoasztottam a
ruhásszekrénybe, ott aztán kaparászhatott. Úgy szás oldalnyit halad-
hattunk, amikor kizárólag Citella könyörgésétől ellágyulva kienged-
tem. Kár volt. Micsoda úthőngés követte! A dög kihámozta Citella
trágyabundájának belését, az ruháit a fekete kosztimjére, a kosztim
a cipőkre, tetejében ott ült a macska. Későre járt, mire kinyújtottat-
tam. Közben a tananyaggal is jócskán elmacskáztunk. Fáraodon haj-
tottuk egymásra túlerhelte fejünket.

Másnap hajnalban a déli harangszó ébresztett. Egy órákor beko-
pogott az óreglány, noha láthatta, hogy felhúztuk már a rojt. Min-
dig ilyen szórakozott volt, a macskáját se kereste, pedig a spájzba
fektettem, a keze ügyébe. A pillanat alkalmatlan volt arra, hogy tá-
jékozottam a kárterítés őszegéről. Citellát figyeltem, farmert, nyug-
pulesit öltött. (A női test varázsa szépségét a múzeumokból te is jól
ismerheted Averon, de tőle lángot fogott volna a pezsi és elotvad a
véső.) Különös gonddal készülődött az első közös jelenésünkre, a
menzai ebédre... Minek jesssem tovább őregem? Egy héten kereszt-
ül így ment: napközben és este intím szilencium, délben a nagy
nyilvánosság. Mindjobbban fojtogatót az unalom. A hetedik nap haj-
nalán, Lohengrin kürtje zengett a fülemben, kilopóztam az utcára, a
piacra reggeliztem és két slukk friss levegő között elhatároztam,
hogy szakítok. Ekkor megláttam a macskát, hasonmása volt a könyv-
bőrtetőnek, zöld szemét rám villantotta, aztán eltűnt. Futni kezd-
tem, azóta egyfolytában kóborlok. Citella bizonyos keres, de én nem
akarok visszamenni hozzá, ebbe a macskahullakamrába — fejezte be
mondandóját céklaszínű arccal.

Mélyen megértettem Havicske pszichológiai tudását, de
tudára akartam adni, hogy felesleges szikrát csindáni, összetögtetni
a történet alkatrészeit, amúgyis klappolnak.

— Rádásul kirágtak, Averon! Ennyit még soha nem tanultam,
egy pici szerencsével én is átmehtem volna. Mindennek az a kor-
szakos dög, a macska az oka — folytatta.

Ekkor megrögt a pegazus.

— Citella haja milyen színd?

— Az ővé is fekete —

JÁMBOR ERNŐ

Ez meg az

Új filozófiai tétel:
Az embertől függetlenített ob-
jektív valóságként először a mar-
xisták határozták meg a tudatot.

Közismerten szerény oktatók
kegyét gyakorolt:

— Tudja, már Schiller is azt
mondta, hogy a butasággal szem-
ben az istenek is tehetetlenek,
ezért én is kénytelen vagyok át-
engedni magat.

„Másnak is legyen ingyen” jel-
legre egy hirdetőtábláról:

Legalább a sikeres vizsgá-
d után hozza vissza a könyvtárba
a könyveket!

Kisegítő kérdés:
— Hol található hazánkban
vasérc?

— A professzor úr mellett, a
tárlóban...

Etika vizsgára készülők mond-
ták a kolezsdob:

Van, akinek az az érdekes, ha
az életről írott szabályokat ol-
vassa — van, akinek az az érde-
kes, ha helyetle éli az életet...
(A két ellentétes vizsgálódá-
sok összehasonlításáról
lapzártáig nem kaptunk jelen-
lést.)

Szilveszteri kolezsdoblin hallók-
tuk:

A sok ital méreg. A keves még
nagyobb méreg!

Vizsgaidőszak végén suttyoják
az eminenstől:
Ugy lefogott, hogy a kever-
jait sem ismeri meg...

Nem minden jegy tudja feléd-
tetni a vizsgáztató modorát!

Egy évfolyamtárs pótpapaságot
vállalt vizsgaidőszakban a Her-
mán kolez IX. emeletén. Az elő-
re elkészített vacsorával megette
a gyereket, majd megfürdött
és kezdő pizsamába bújtatni.
Közben dícserezik:

— Látod, minden rendben van,
örülni fog a mamád.

— Nem hiszem — néz fél rá
ártatlan képpel a gyerekök.

— De hát miért?

— Mert a vacsorából a fülemb-
be ment lekvárt nem mostad
ki...

A téli szünetet kihasználva a
végzős hallgató „személyesen tá-
jékozik” egy meggpályázandó
munkahelyen.

— Es mennyi lesz a fizetésem?

— Kezdetben 3500 forint, de
később lesz több is.

— Já, akkor majd később jó-
vók idé.

Állati világunk

A nyúl: Ez az állatfaj eléggé
elterjedt. Mindenütt honos. Né-
ha csoportosan is fellelhető. Fé-
lénk természetű. Minden vizsga-
hírré összerézzen. Éjjel felülete-
sen alszik. Nincs nagy önbizal-
ma a vizsgákat illetően, sőt ese-
tenként mintha gyáva lenne. Ha
elszórta fordul elő, nem ártal-
mas a többi állatra nézve, cso-
portosan azonban kártékony,
mert lerágja a maradék önbizal-
munkat.

Az ökor: jellemző előfordulási
helye a jól definiált vizsgáztató
helyek bármelyike. Helytelen el-
nevezése még: marha, ló, barom,
hülye. Érdekes módon a kollé-
giumokban, vagy az albertletek-
ben nem él. Amíg azonban vizsga-
gáztatók vannak, nem kell félni
kihalásától. A tananyagcsökken-
tés és az elnéző vizsgáztatók káro-
san befolyásolják a szaporodást.
Hallgatag állatfaj, bár olykor-
olykor megszóla, de szavát fél-
reértik.

A teve: Igen értékes állatfaj,
megbecsülése indokolt. Szívós, a
környezete változással igen nehe-

zen kedvetlenítik el. Élettartama
hosszú, egyes példányai megéri-
k a harmadik utóvizsgát is. Lefr-
tak már évvel példányát, külö-
nösen harmadévesben van sok
belőle. A Tanulmányi Osztály
védtette nyilvánította, mert pénzt
hoz a házhoz.

A golya: Ártalmatlan állat,
nem tehet róla, hogy az egye-
temre fészkelte be magát. Sok
esetben szülei, ismerősei hatásá-
ra repült ide. Irtását törvény
bünteti, így nem igen van év-
ismétlő példány. Néhányan
ugyan elhullanak, de ezek már
a szigorlatok előtt, mert a né-
pesszámú állatfajhoz képest ki-
csiny a biológiai élettér. Sok
példánya eléri élettartamát te-
kintve a hat évet, ezeket az or-
nitológusok boldogoknak vélik.

A kaméleon: Igen veszedelmes
állatfaj, jó lesz tehát tőle óva-
kodni! A vizsgák előtt igen
nyugtalan, fennhangon hirdeti,
ki fogják rúgni. A vizsgákon
azonban ez az állatfaj szerepel
a legjobban, egyes példányok
jegyeit alá is húzzák. Ha a nyu-
lakkal együtt él, symbiózisban
(pl. kollégium), különösen vesze-
delmes. Irtásukra széles körű
összefogásra lenne szükség.

A lajhár: A legtöbb kutató
szerint csak Dél-Amerikában él,
pedig nálunk is honos. Csupán
nehéz felfedezni, mert ügyesen
alcázza magát. Igen sok példá-
nya él a Sárkányban, a Hágiban;
nagyon gyakran gödényekkel
való alkalmi társulásban. Nem
szereti a nehéz, kitarító munkát,
a lustaság azonban nem fáraszt-
ja. A vizsgaidőszak mindig ked-
vezőtlen hatással van szaporó-
dásukra és ezért nem túl népes
ez az állatfaj.

A birka: Túrelmes állat. Nem
szereti a feltűnést, de mindenütt
honos. Elég népes állatfaj. Szor-
galmasan tanul, bár nincs sok
ésszel megáldva. Néhány pél-
dány alsó végtagjának felső ré-
sze megerősödik, megvastagodik,
a betonhoz válik hasonlóvá.
Nem esik pánikba a rossz hírek
hallatára. Nem kártékony állat,
de hajlamos az elszürkülésre.

A bagoly: Igen kártékony ál-
lat, mind ez ideig nem sikerült
a kiirtása. Minden rossz hír a
vizsgákról tőle származik. Haj-
lamos hamis híreket kelteni,
hogy ezeket elhúgva rémiszt-
gesse a fauna többi tagját. Ő
maga nem fél, bár vannak ije-
dős példányai is. Különösen a
nagy létszámú faunákban (pl. kol-
légium) fordul elő és általában
a nőnemű egyedei a veszélyeseb-
bek.

Vizsgák után

— Hallom, Sanyó, beteg vagy.
— Ha csak beteg lennék!
— Miért, van még más bajod
is?

— Akarod tudni a diagnózist?
Idegkimerülés, tömegiszony, em-
bergyűlölet, szadista hajlamok
stb.

— Szegény Sanyó! Nehéz vizsga-
időszakok lehetett...

— A fenét! Volt három vizsgá-
m, az egyik könnyebb volt,
mint a másik.

— Hát akkor??

— Na idefigyelj! Most éppen
jó hangulatban találtál, hát el-
mondom az egészet. En ezt a há-
rom kis vizsgát legkésőbb január
5-ig le akartam tenni, hogy
utána a Mátrába mehessek siel-
ni. És hogy jót röhöghessek a
markomba a többieknek, akik ja-
nuár közepéig kihúzták a vizsga-
időszakot.

— Persze halasztottál.

— Pontosan. Jöttek az ünne-
pek, karácsony, szilveszter, újév,
aztán napokig gyomorba, fejfá-
jás, szóval nem kell magyarázni.

— De attól még az első vizsgá-
t lettetted január 10-e előtt, nem?

— Hát... nem. Tudnillik a
többieké addigra már mind le-
vizsgáztak abból a tárgyból. És
ez halálra idegesített. Mindenki
ötöst kapott, ettől pedig még
idegesebb lettem. Tudod, hogy
van ilyenkor az ember? Elhatá-
roztam, hogy nekem is ötös kell.
Noha addig megelégedtem volna
sofokal rosszabb jeggel is.

Szóval így kezdődött. Halasz-
tottam január 15-re. Reggelente
felkeltem, és eszembe jutott,
hogy már mindenki levizsgázott,
csak én nem, hogy mindenki
ötöst kapott, csak... Ha levit-
tem a szemetet, a házmester kér-

dezte meg, hogy vizsgáztam-e
már? Ugyanerről faggatott sorjá-
ban az összes szomszéd. Délben
bementem a menzára. Valameny-
nyi ismerős nekem esett: „mikor
mész?”, „mentél már?”, „hogy
mentél?”, „én már kész vagyok”,
„halálra tanultad magad, mi?”,
„biztos már tízszer elolvastad”.
És csak mondták, mondták... Az
utolsó napokban éppen ezért nem
ebédeltem. Fogtam is tíz kilót.

— Na és, hogy mentél?

— Te, ha gúnyolódz rajtam,
akkor...

— Ne haragudj, folytatás to-
vább!

— Szóval négyest kaptam. Nap-
okig buzdostam a barátok elől.
En, aki eddig a kettesekkel is
tünttettem. Akkor már éreztem,
hogy valami nem stimmel ná-
lam. Meg az egyetemi oktatás
körüli sem. Érted? Hísz az nem
normális dolog, hogy a négyes
osztályzat halálvágyat ébreszt egy
életerős fiatal emberben... leg-
alábbis én az voltam. Irtam egy
beadványt a vizsgák megszigori-
tásáról a KISZ-nek, a pártnak
és a rektornak is, hogy tudjon
röla.

— És?

— Hülyének kiáltottak ki. Az
utolsó két vizsgámról január vé-
gén majdnem kirágtak. A tan-
anyag az volt, amit már általá-
nos iskolában is tanultunk. Elő-
tte egész éjjel nem tudtam alud-
ni, mert kaptam a csoporttárs-
aimtól egy lapot a Mátrából, hogy
kész vagyok-e már, és hogy mi-
kor, és kinél, és hogyan, és
hányra mentem.

— Nem baj. Az a fontos, hogy
lementél és kész vagy.

— Igen. Kész vagyok. Totál
kész... — efká —

Művészeti Kollégium

I. Képzőművészeti szekció:
Április 25.
Csontváry művészete az új ku-
tatások tükrében
Előadó: dr. Német Lajos mű-
vészettörténész

II. Zenetudományi szekció:
Február 28.
Chopin, a népzenei inspiráció
művésze
Előadó: Kerek Ferenc szakis-
kolai tanár, zongor-művész
Március 7.
Grieg harmóniájának újszerző-
sége
Előadó: Wéninger Richárd igaz-
gató
Március 14.
Brahms hangulatszféréja
Előadó: Kerek Ferenc
Március 21.
Liszt Ferenc és Erkel Ferenc
(A romantikus európai zene kül-
döttei). Előadó: Wéninger Ri-
chárd igazgató.
Május 8. (hétfő, Dómban)
A romantika nagy orgonamu-
zskája.
Előadó: Koloss István orgona-
művész, közreműködik a szegedi
Bartók Béla énekkar, vezényel
Rozgonyi Éva karnagy.

III. Színházstudományi szekció:
Április 11.
A tudományos korszak színhá-
za — B. Brecht születésének 100.
éves évfordulója alkalmából.
Előadó: dr. Székely György, a
Színházstudományi Intézet igaz-
gatóhelyettese.
Április 18.
Beszélgetés a Világszínházról
— A beszélgetést vezeti Koltai
Tamás, a Színház című lap kriti-
kusa.
(Az előadásokat a jelzett na-
pokon este 8 órakor a Béke épü-
let előadójában tartjuk.)

IV. Collegium Polytechnikum:
Később megjelölt programmal,
hétfői napokon este 8 órakor a
Hermann Ottó kollégium társal-
gójában lesznek az előadások.

V. Filmesztétikai kör:
Február 18.
Chaplin humanizmusa és anti-
fasizmusa.
Március 4.
Orson Welles és az amerikai
hangosfilm.
Március 18.
Eizenstein; az egyetemes szo-
cialista filmművészet.
Április 15.
A szovjet hangosfilm és irány-
zatai.
Április 22.
A szomszéd népek filmélete.
Május 6.
A magyar filmművészet 1930—
1945 között.

Az előadások a jelzett napon
fél 3 órakor kezdődnek. Az elő-
adások és vetítés helye: Auditó-
rium Maximum.

VI. Fórum Artium:
Ebben a félévben két alkalom-
mal tartunk megbeszélést és vi-
tát a szegedi felsőfokú oktatási
intézmények fiatal írói, költői al-
kotásaiból. A megbeszélést és vi-
tát vezeti: dr. Király István egye-
temi tanár, illetve dr. Czine Mi-
hály egyetemi tanár.

VII. Art Kinó
A vetítések helye: Auditórium
Maximum. (Pénteki napon este
7 és 9 órakor.) (Öt film Fellini
alkotásaiból — négy film Berg-
man műveiből.)

Népművelés

Ebben a félévben is sor kerül
az egyetemi hallgatók tíznapos
népművelési gyakorlatára az Or-
szágos Népművelési Intézet, a
Csongrád megyei Tanács, a Jó-
zsef Attila Tudományegyetem, a
Szegedi Orvostudományi Egye-
tem és a Juhász Gyula Tanár-
képző Főiskola szervezésében.
Február 8—18-ig 10 joghallgató,
15 bölcsész, 10 TTK-s, 24 orvos-
tanhallgató és 20 főiskolás, nem
népművelés szakos hallgató bő-
vült ismereteit és szerez gyako-
rati tapasztalatokat Bács-Kiskun,
Békés és Csongrád megye legki-
sebb falvaiban. A népművelési
gyakorlat után a hallgatók ta-
pasztalataikról beszámolnak a
felsőfokú intézmények és a me-
gye vezetőknek, valamint a hall-
gatótársaknak.